

lod sig gennembage; og hun kunde ikke lade være at tænke paa, hvor saadan et Dyr igrunden havde det godt. Det havde ingen Sorger, ingen Ængstelser, det kendte ikke denne forfærdelige Beklemthed, der fik Hjertet til at banke, saa hele Legemet smertede.

Endelig kom Veninden. Under mange forlegne Omsvøb og megen Kamp med Taarerne betroede Hansine hende henne paa Sengekanten, hvad der den foregaaende Aften var sket, og at hun kunde vente sin Forlovede hvert Øjeblik. Ane blev ikke nær saa forbavset, som Hansine havde troet. Hun omfavnede hende straks under et stormende Udbrud af Henrykkelse og Stolthed og paastod frejdigt, at det altsammen var noget, hun havde tænkt sig for længe siden. Overhovedet — tilføjede hun — var det af den Slags Ting, der saamænd ikke vilde blive saa ualmindeligt herefterdags, da Lighed og Folkelighed nu blev præket alle vegne, saa for den Sags Skyld skulde Hansine ikke gøre sig Bekymringer.

Men Hansine var ikke saa let at berolige. Hun vedblev at være adspredt og foer ængstelig sammen ved hver Lyd ude fra Gaarden; — Tiden nærmede sig, da Kapellanen kunde ventes.

„Jeg tror, for Dyden, at den Kap'lan halvt har skræmmet Livet af dig!“ udbød Ane leende. „Jeg kan jo slet ikke kende dig igen. Er det virkelig dig, der aldrig før skulde blinke med en Øjenvippe, om man saa stak dig med Stoppenaale!“

„Ja, du har let nok ved at snakke, du!“ sagde Hansine og rejste sig. „Jeg maa vist gaa ind i Stuen nu . . . Du maa helst komme med,“ tilføjede hun ganske modfalden, da hun var naaet hen til Døren.

En Timestid tilbragte de to Veninder inde i Dagligstuen, hvor Hansine havde sat sig til at sy for at bekæmpe sin Beklemmelse, mens Ane sad i Ovnstolen med Hænderne foldede om det løftede Knæ og oprullede